

מנחות דף יט

עניין: שחיטה כשרה בזר, שחיטה בבעלים

גמ' פסחים ז:

גמי מיתבי ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על השחיטה התם גמי היכי נימא נימא לשחוט לא סגיא דלאו איהו שחט פסח וקדשים מאי איכא למימר אין הכי גמי מיתבי העושה לולב לעצמו מברך

רש"י

לומר למול: פסח וקדשים. הצעלים נטוו דכתיב (ויקרא ח) וסמך יד ושחט: נפק ביה. ומצד על שער:

חשק שלמה

אי מזה סמיכה בבעלים אף שחיטה בבעלים ההוא לא מציית אמרת ק"ו וכו'. נ"ב ונ"ל דמ"מ לכתחלה מלוותו בצעלים דהא איתקש לסמיכה וכו"מ להדיא בפסחים דף ז' ע"ב דלמרינן שם פסח וקדשים מאי איכא למימר ופירש"י הצעלים נטוו דכתיב וסמך יד ושחט ע"כ ונראה דכוון להסוגיא דהכא [ואף דפסח לא צעי סמיכה מ"מ ז"ל דילפינן פסח משאר קדשים] וכו"מ ג"כ בפסחים דף ס"ה במשנה שחט ישראל וקבל הכהן ופשוט דר"ל דמלוותו דוקא בצעלים דאי דקמ"ל דכשר אפי' בישראל תקשה פשיטא דאטו אחי לא ידעינן דשחיטה זור כשרה אמתיה וכן ראה עוד מהא דתנן בכלים פ"ב משנה ח' עזרת הכהנים מקודשת ממנה שאין ישראל נכנסים לשם אלא בשעת זריכהם לסמיכה ולשחיטה ולתנופה ע"כ אלמא דמלוות שחיטה ג"כ בצעלים וכו"כ הגר"א ז"ל באלוהי רבא שם ע"ש וקצת י"ל דהא דאיתא בזה"ק פ' נשא דף קכ"ד ע"א ושחט את בן הבקר ושחט אחרת ולא כהנא דכהנא אסיר ליה וכו' ע"ש ג"כ מיירי בקרבן יחיד כמו דמיירי קרא דושחט את בן הבקר ושם מלוותו בצעלים דווקא ומשום"ה אסור בכהן ובעל הזוהר דהא ר"ש בן יוחאי לשיטתו אזיל דס"ל בכהן דהוקש לסמיכה. והא דמסיק הכא מדגלי רחמנא בזה"כ ושחט וכו' מכלל דשחיטה בעלמא לא צעינן צעלים היינו דאטו מעכב בצעלים דגבי שחיטת פרו ס"ל לר"ש דפסולא זור וכמש"כ החוס' כאן בד"ה גלי רחמנא. והא שם החוס' בקדושין דף ע"ז ע"ב ד"ה אין צודקין דנהגו הכהנים סלסול בעלמא ולא הניחו לזר לשחוט היינו בקרבנות צבור [ועי' ביומא דכ"ה ע"ב] אבל בקרבן יחיד אדרבה מלוותו בצעלים וכמש"כ ודו"ק [ומפי מר אחי האגון ז"ל שמעתי לפרש דברי הזה"ק הנ"ל דהא דלמר דכהנא אסיר ליה ר"ל דכהן בצגדי כהונה אסור לשחוט דכיון דשחיטה כשר זור הו"ל כלאים שלא בשעת עבודה והיה לוקה אבל בלא בגדים צודאי מותר לשחוט והא דלמר ושחט אחרת היינו משום דכלא בגדי כהונה הוי ליה זר דאין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם וקרי ליה אחרת וזה נ"ל כפחור ופרח צפי' דברי הזה"ק ודפסח"ת [ובס' מולדות אדם להג"מ מוהר"ם פייוול ז"ל שהיה מ"מ דפה הניח דברי הזוהר הג"ל צ"ע ואכן לפי הג"ל א"ש]:

נועם אלימלך פרשת נשא

וזהו שדרשו חז"ל (ברכות לא): מקבלה ואילן מלוות כהונה ושחיטה כשרה זור כשרה הוא לשון שהוא כשר ונכון שיהא כן שיהא השחיט' זור (עי' זוה"ק נשא קכד.) ר"ל הזר הוא מי שעדיין לא בא אל מדריגות הזדיק ויש לו עדיין לתקן חטאת נעוריו כשר ונכון לו שיהא הוא שוחט הדינים דהיינו ע"י התאמתו לשכר כח התאוות הגשמיות המדובקין בו מנעוריו¹ וצויתר צעת התפלה שהיא במקום קרבן (עי' ברכות טו:) ומתמת החטאים אשר עדיין לא נתקנו הם מעכבים אותו בתפלתו שכלתי אפשר לו להתפלל במחשבת טהורה וזכה² ולריך עבודה גדולה לשכר כח המחשבות זרות ועי"ז הוא שוחט הדינים שלא ישלטו בו * אבל מי שרואה להמשיך השפעות ריך להיות במדרגת כהן שהוא חסד (זוה"ק ט"א רט:) וזהו מקבלה ואילן פי' שרואה לקבל שפע ורחמים מלוות כהונה מלוות עליו שיהא כהן במדת חסד * וזהו

זוהר ח"ג דף קכד ע"א

הכא אית לאתכלא הא כתיב (ויקרא ח) ושחט את בן הבקר ושחט אחרת ולא כהנא דכהנא אסיר ליה בדינא בגין דלא יפגים ההוא אחר דאחיד ביה זאת אמרת והביא האיש את אשתו אל הכהן למיין דינא. אלא ודאי כהנא לרא חזי בגין דאיהו שוכבניא מטרוניתא וכל נשי עלמא מחברין (נ"א)

שם משמואל

ליל שמיני עצרת תרע"ט

אך כ"ז הוא בדבר הבא ממעלה למטה, שברישא מתהווה בנעלם ואח"כ בגולה, אך בקדשים שהוא קירוב ממטה למעלה אין הדבר כן. ויתבאר עפ"מ שהגיד כ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה בדברי הש"ס (זבחים ל"ב.) מקבלה ואילן מצות כהונה שהיא הסתרת הדם בפנימיות הכלי עד הוריקה שהיא התדבקות בעולם העליון הנעלם לגמרי, וכ"ז שייד לכהנים שעבודתם בחשאי, אבל שחיטה שהיא היפוך מזה שהיא התגלות הנעלם, שהרי כל עצמו לדם הוא צריך, שהי' נעלם בתוך פנימיות הקרבן ובשחיטה הוציאו לחוץ, אלא שחזר ונכסה בכלי השרת ע"י הכהן, אבל השחיטה בפ"ע היא התגלות הנעלם, ע"כ אין לו ענין לכהונה, עכת"ד הצריך לענינו. מבואר שענין הקרבנות, ברישא מתהווה הגילוי של הדם ע"י השחיטה, ואח"כ הנעלם הוא הוריקה על המזבח, וכן אח"כ הקטרת אימורין שהיא גמי התדבקות בעולם עליון הנעלם. וי"ל שגם ענין אכילת קדשים הוא דוגמת אכילת מזבח והדברים עתיקים, ע"כ בקדשים הלילה הולך אחר היום, שברישא הגילוי המתחס ליום ואח"כ הנעלם המתחס ללילה:

ליקוטי יהודה - ויקרא

ושחט וגו' והקריבו בני אהרן הכהנים וגו' (שם). פירש"י ז"ל מקבלה ואילן מצות כהונה למד על השחיטה שבשירה זור עי"ש, אא"ז האמרי אמת ז"ל אמר, הנה איתא בזה"ק (עי' זוה"ק ח"ג קכד.) ושחט את בן הבקר ושחט אחרת ולא כהנא דכהנא אסור ליה בדינא וכו' עי"ש, שכהן אסור לשחוט, שכהן הוא חסד, וזה הי' טעמו של שמואל שהורה הלכה בפני עלי רבו (ברכות לא:) אמר להו למה לכו לאהדורי בתר כהן למשחט שחיטה זור כשירה וכו' מי כתיב ושחט הכהן וכו' עי"ש, שלפי שיטת הזוה"ק הי' זה לאפרושי מאיסורא, ולאפרושי מאיסורא מותר להורות אפילו בפניו (עי' עירובין טג.).

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMIPORTAL

KOLHALASHON